



Pregó infantil de la Festa de la Misteriosa Llum 2026



Fotografia de l'arribada de la Llum i l'Aigua a la plaça Major, el 15 de febrer de 1976, a l'entorn d'un monument commemoratiu efímer i amb la participació del Casal Cultural Dansaires Manresans, el Gremi de Sant Antoni Abat (de traginers i vaquers), el Club Atlètic Manresa i el Centre Excursionista de la Comarca del Bages.

Autor: Enric Villaplana Vargas. Arxiu Comarcal del Bages

Col·lecció "Pregons institucionals"
Número 67, febrer de 2026

Edita: Ajuntament de Manresa

Impressió: Artfic SCCL

Agraïments: Associació Misteriosa Llum

Dipòsit legal: B-31.779-1991

El Pregó

Pregó infantil de la Festa de la Misteriosa Llum a càrrec de l'alumnat de 6è de primària de l'escola Ítaca de Manresa

13 de febrer de 2026

ESCENA 1

Presentador 1: Il·lustríssim senyor alcalde, excel·lentíssima Corporació Municipal, Associació Misteriosa Llum, Foto Art Manresa, representants de la comunitat educativa de l'escola Ítaca, espectadors, espectadores.

Presentador 2: Som els infants de l'escola Ítaca i us donem la benvinguda al prego infantil de la Festa de la Llum 2026.

Mestre pintor Arnau Bassa: Hola a tothom. El meu nom és Arnau Bassa. Soc de Can Xic, de la part alta de Barcelona. Em dedico a pintar retaules per a les esglésies, com el meu pare. Vosaltres ara ho feu mitjançant la fotografia, com els artistes de Foto Art Manresa. Però en aquella època no teníem ni càmeres, ni Instagram, ni res de tots aquests aparells del dimoni. Així que transmetíem els esdeveniments importants a través de la pintura.

Els consellers de la ciutat de Manresa m'han encarregat fer una representació en un retaule sobre la història de la sequera que va patir Manresa el segle XIV, i de la Misteriosa Llum.

Voleu saber què va passar?

Públic: Sííí!

Mestre pintor Arnau Bassa: Doncs us deixo amb aquests companys

artistes de Manresa perquè us expliquin la història, que jo tinc molta feina!

Policromador Ricard Cebeta: Benvinguts a Manresa. Som el Ricard i la Maria.

Ebenista Maria del Secà: Jo soc ebenista, treballo la fusta.

Policromador Ricard Cebeta: Jo soc policromador. Aplico or fi sobre l'estructura dels retaules.

Ebenista Maria del Secà: Som a l'any 1333. La nostra ciutat patia una gran sequera des de feia temps.

Policromador Ricard Cebeta: Necessitàvem aigua pels camps, per a la feina i per a tothom.

Pagès 1 (*Plorant baixet*): La terra s'ha obert en esquerdes!

Pagès 2: Les meves cols i pastanagues estan seques!

Pagès 3: Aquest any no tindrem collita, i els meus fills passaran gana!

Pagès 4: Sense aigua, els animals tampoc no tenen res per beure!

Pagès 5: El bestiar es mor! El bestiar es mor! El bestiar es mor!

Pagès 1: Aquí ens morim de gana però els rics viuen molt bé.

Pagès 2: Això s'ha d'acabar!

Pagès 3: No podem viure així! Quin futur tindran els nostres fills?

Pagès 4: Hem de fer alguna cosa! Si no plou haurem d'aconseguir aigua com sigui.

Pagès 5: Hem de parlar amb els consellers de la ciutat. Han de conèixer la nostra situació i ens han d'ajudar.

Pagès 1: Doncs ja hi podem anar ara mateix.

Tots marxen.

ESCENA 2

Policromador Ricard Cebeta: Els pagesos van anar a exposar el cas als consellers de Manresa i aquests van estar hores discutint, perquè el problema era molt greu.

Jaume d'Artés: Mare de Déu! No sabeu la de gent que ha vingut a queixar-se! Bernat, m'escoltes?

Bernat de Sallent: Sí, Jaume. Per més que escolto i penso, no tinc la solució a tan gran problema. Berenguer, se t'acut alguna cosa?

Berenguer Canet: Jo només sé que el Cardener ens queda massa lluny i no podem bombejar l'aigua cap al centre de la ciutat. Tu què hi dius, Jaume?

Jaume Amergós: Que necessitem un miracle. En què penses, Bertran?

Bertran de Castellbell: Penso que ni la més ferotge de les tempestes ens salvaria d'aquesta terrible sequera.

Pere Vilella: Com em dic Pere Vilella que hem de trobar una solució per als nostres conciutadans.

Jaume d'Artés: Quines opcions tenim?

Bernat de Sallent: Jo conec la Lilith, una dona molt gran i sàvia que viu als boscos de Sallent que fa encanteris per...

Berenguer Canet (*Tallant en Bernat*): Calla, tros d'ase! No cridis els mals esperits!

Jaume Amergós: Com vols demanar ajuda a una bruixa? Amb el dimoni no s'hi juga.

Bertran de Castellbell: Potser podríem fer portar l'aigua d'algun lloc...

Pere Vilella: Com, per exemple, del riu... Llobregat?

Bertran de Castellbell: Exacte!

Jaume d'Artés: Bona idea! Podríem transportar l'aigua del riu

Llobregat, que passa per aquí a prop, tot fent un riu artificial, una canal, UNA SÉQUIA!

Bernat de Sallent: Bona idea!

Pere Vilella: El primer que hem de fer és demanar permís al rei Pere III. Una construcció tan faraònica no la podrem dur a terme sense el vistiplau de sa Majestat.

Jaume Amergós: Enviarem el missatger especial per fer arribar la proposta al rei.

Marxen tots.

ESCENA 3

Ebenista Maria del Secà: Així doncs, els consellers de la ciutat de Manresa demanen una Reial Autorització a Pere III, rei de Catalunya i Aragó, per prendre aigua del riu Llobregat, al terme de Balsareny, i conduir-la fins a Manresa.

El missatger entra corrents. S'atura davant el secretari del rei.

Missatger: Porteu-me davant del rei! És urgent! Molt urgent!

Secretari (Sense aixecar la vista): Urgent? Tothom diu que és urgent. Ahir va venir un senyor perquè havia perdut una gallina.

Missatger: Això no és una gallina! És... És... Aigua!

Secretari (Aixecant una cella): Aigua? Aquí en tenim. (*Assenyala una gerra*).

Missatger: No, no, no! A Manresa no! No tenim aigua! Necessitem fer una séquia!

Secretari: Una séquia? (*Riu*). El rei té massa feina ara.

Missatger: Ja ho sé! Però si no la fem, els camps s'assecaran, la gent passarà gana i... (*Dramàtic*). Les cols es moriran!

Secretari (Fa veure que plora): Oh, no... Les cols no!

Missatger: I els espinacs!

Secretari (Fa veure que plora): Oh, no... Els espinacs no!

Missatger: I els pipiripips!

Secretari: Els pipiri.. què? Què és això?

Missatger: Vosaltres en dieu... roselles, crec.

Secretari (Dramàtic): Oh! Això és terrible!

Missatger (Avorrit): Va, prou. Deixa'm parlar amb el rei, si us plau!

Secretari: Mmmm... (*Pensa*). El rei està molt ocupat.

Missatger: Fent què?

Secretari: Pensant. Pensar cansa molt.

Entra el rei Pere III, amb aire solemne.

Rei: Què és aquest enrenou? No puc pensar, amb tants crits!

Secretari (Ràpid): Majestat, és un missatger que parla d'aigua, séquies i... Pipiripips.

Rei: Pipiriquè? (*Interessat*). Expliqueu-vos.

Missatger (Fa una reverència exagerada): Majestat, vinc de Manresa. Necessitem fer una séquia per portar aigua del riu Llobregat. Sense aigua, no hi ha menjar, ni floretes!

Rei: Ah, sí. Ja n'he sentit a parlar d'aquest problema.

Missatger: I doncs?

Rei: D'acord, us deixo fer la séquia.

Missatger (Agenollant-se): Per fi! Moltes gràcies, Majestat! És vostè un rei just i misericordiós amb el seu poble.

Rei: Amb una condició.

Missatger: Quina?

Rei: Que l'encertis.

Missatger: Què?

El rei es treu un capoll de rosella de la butxaca.

Rei: Gall, gallina o pollet?

Surten d'escena.

ESCENA 4

Policromador Ricard Cebeta: Ja tenim el permís del rei Pere III. Ara només falta que trobin un bon arquitecte i començar la construcció el més aviat possible.

El missatger entra corrents amb una carta a la mà i s'entrebanca.

Missatger (Des de terra): Ja tinc el servís, el fermís... Ai... El somrís!... El permís del rei!

Jaume d'Artés: Perfecte, missatger. El poble ens recordarà com els millors consellers de la història de Manresa. Carrers i escultures al nostre nom. Tenim la glòria a tocar.

Berenguer Canet: Potser no n'hi ha per tant, eh.

Bernat de Sallent: Ara ens toca buscar un arquitecte que ens faci el projecte. En coneixeu cap?

Jaume Amergós: Ha de ser bo. Un arquitecte molt, molt bo.

Bertran de Castellbell: Que sàpiga fer una séquia llarga, llarga.

Pere Vilella: I que porti aigua, si pot ser.

Jaume d'Artés: Una séquia sense aigua no serviria per a res!

Berenguer Canet: I on el trobem aquest arquitecte?

Bernat de Sallent: He preguntat al forner del mas de les Marcetes, conegut a tota la contrada.

Jaume Amergós: I què t'ha dit?

Bernat de Sallent: Que ell només sap fer pans rodons.

Jaume Amergós: Gamarús...

Bertran de Castellbell: Alguna aportació més interessant?

Pere Vilella: Mirem *El Divendres*, a veure si en trobem.

Agafen un exemplar de la revista El Divendres. El fullegen.

Jaume d'Artés: Mireu, mireu què he trobat! (*Llegeix*). "S'ofereix arquitecte de renom, expert en obres hidràuliques. Ràpid, discret i econòmic. Guillem Catà. Despatx a carrer de la Misteriosa Gota, número 3."

Berenguer Canet: És exactament el que busquem. Missatger, pots...

Missatger (Tallant-lo): De seguida!

El missatger surt corrents i entra de seguida amb en Guillem Catà, vestit molt estrafolari.

Bernat de Sallent: A veure si estem de sort, perquè l'últim arquitecte que vam contractar ens va fer un pont que va caure amb el primer gat que hi va passar.

Missatger: Aquí el teniu!

Jaume Amergós: Caram, això sí que és rapidesa!

Guillem Catà (Poètic):

Honorables consellers, escolteu el que us dic:
no vinc amb cap miracle, sinó amb pic i amb estric.

Sóc Guillem Catà, home de pedra i seny,
conec l'aigua i la terra, i el camí que les eny.

La ciutat té set fonda, el camp clama socors,
i l'aigua pot venir si li obrim bé el tros.

No prometo prodigis, ni favors del cel blau,
sinó traça, constància i treball ben clavat.

Doneu-me el vostre permís, deixeu-me començar:
si l'aigua fa camí, Manresa florirà.

Bertran de Castellbell: L'anunci no deia que era discret?

Pere Vilella: No en té res de discret, aquest sagal. Però vaja, el que ens interessa és que ens faci l'obra.

Jaume d'Artés: Et volem fer un encàrrec. Una séquia que ens porti l'aigua del riu Llobregat fins a Manresa.

Guillem Catà:

Consellers meus, amb seny i raó,
escolteu ara la meva decisió.

Si l'aigua del riu fins a la ciutat ha d'anar...

Berenguer Canet (Tallant-lo): Talla el rotllo, que no tenim tot el dia.
Sí o no?

Guillem Catà: Sí, la Séquia farà brillar.

Bernat de Sallent: En tenim prou que porti aigua.

Guillem Catà (Dona la mà a tots els consellers i se'n va recitant...):

Pedra sobre pedra, canal
sobre canal, cap obstacle
aturarà el meu traçat final.

No cerco honors, no vull glòria
ni preu, només veure Manresa
beure l'aigua amb lleu.

Confieu en mi, doncs, que tot
serà ben fet, i el riu arribarà,
com Déu vol, en dono fe.

Jaume Amergós: N'esteu segurs?

Acaba l'escena.

ESCENA 5

Ebenista Maria del Secà: L'octubre de 1339 van començar les obres per construir una séquia al terme de Balsareny. Però hi va haver un problema: el bisbat de Vic tenia terres al terme de Sallent, i al bisbe Galceran Sacosta no li va agradar que l'aigua passés per les seves possessions. La raó era clara: els molins del bisbat, que funcionaven amb l'aigua, podrien quedar-se sense força i deixar de treballar.

El Paleta 1 i el Paleta 2 treballen en la construcció de la Séquia.

Paleta 1: Ai, quin fang més espès! Si segueixo així, acabaré més brut que una escombra de corral!

Paleta 2: Afanyem-nos a acabar aquest tram, que si no, no cobrarem el jornal.

Paleta 1: Per la barba del rei Pere, quina calor que fa. *(Beu aigua d'un porró).*

Paleta 2: Si ens veu el senyor Catà sense feinejar...

Paleta 1: Redéu, si que estàs carrincló avui.

Paleta 2: Vull acabar de seguida i marxar cap a casa. Aquesta obra se m'està fent eterna.

Paleta 1: No deies el mateix quan treballàvem en la construcció dels edificis de protecció oficial davant de l'escola Ítaca. Et passaves l'estona de descans fent la migdiada.

Paleta 2: Carallot! I tu? Tot el dia saludant els infants de les aules! *(Fa veure que en saluda un, imitant-lo).*

Paleta 1: Doncs són ben simpàtics! A tu també et costava poc distreure'ls, eh? Que quan t'ajups, se't veu el...

Entra en Galceran Sacosta.

Bisbe Galceran: Alto, homes de mala fe! Què feu, vosaltres, sense permís del bisbat?

Paleta 1: Qui és aquest sagal?

Paleta 2 (*Fent una reverència i donant un cop de colze al Paleta 1*): Senyor bisbe! Només... Eh... Només fangàvem... Amb molt respecte...

Paleta 1 (*Fent una reverència*): Ah, sí! Nosaltres només complim ordres de l'arquitecte Guillem Catà!

Bisbe Galceran: Atureu-vos, insensats! Aquí no podeu continuar! Els meus molins necessiten l'aigua! Si aquesta obra segueix, el negoci se'n van a la ruïna!

Paleta 2 (*Mirant el Paleta 1, xiuxiuejant*): Ja et vaig dir que no s'hauria d'haver portat aquesta construcció pel costat dels molins...

Paleta 1: D'acord, senyor bisbe, d'acord. Aturem les obres.

Paleta 2: No voldríem importunar tan admirable figura divina.

Bisbe Galceran: Bona decisió.

Paleta 1: Marxem, company.

Els paletes deixen les eines a terra i fan veure que marxen. El bisbe Galceran marxa. Els paletes tornen a entrar.

Paleta 2: Nosaltres som homes de paraula. Ens hem compromès amb el senyor Guillem Catà. Si hem dit que acabarem l'obra, l'acabarem.

Paleta 1: Ja pot marxar, aquest grillat. La ciutat necessita l'aigua. Les obres no es poden aturar. Pel bé de totis.

Paleta 2: Totis?

Paleta 1: Sí, ara s'ha d'utilitzar el llenguatge inclusiu. Que no estàs al dia?

Paleta 2: Ja veig que no... Continuem?

Els paletes continuen treballant.

ESCENA 6

Policromador Ricard Cebeta: La Séquia continua la seva construcció, tot i la prohibició de Galceran Sacosta. Tanmateix, el bisbe no es queda de braços plegats i l'any 1341 imposa penes molt greus als consellers i a la ciutat. Així doncs, Manresa, durant cinc anys, es queda amb els temples sense culte a causa de la censura de l'església, que aconseguix aturar les obres de la Séquia. Durant l'any 1345 es produeixen revoltes i avalots, tant polítiques com populars, per tal de solucionar el conflicte.

Tots els infants reciten els càntics. Cartells amb frases en contra del bisbe i a favor de la construcció de la Séquia:

Tothom: Pic i pala, que la Séquia no es talla!

Tothom: Cap bisbe no ens censura, la Séquia no s'atura!

ESCENA 7

Ebenista Maria del Secà: El dia 21 de febrer de 1345, vigília de la festa de la Cadira de Sant Pere, poc després de la sortida del sol, es va veure a la capella de l'altar de la Santíssima Trinitat del convent del Carme una llum molt clara i resplendent, semblant a una estrella. Aquesta llum s'enlaira suaument, sense pressa, fins a la volta de la capella. Era una llum tan intensa i meravellosa que superava la claror del mateix sol, i venia de les muntanyes de Montserrat.

Una llanterna il·lumina un punt concret de la sala. Sonen campanes i una música triomfant i celestial. El públic esclata d'alegria, crits i aplaudiments d'eufòria.

Els vilatans miren el punt de llum. En Fèlix Flaix fa fotos per tots els racons de la sala.

Vilatà 1: Heu vist la llum resplendent que ha entrat pel rosetó de l'església del Carme?

Vilatà 2: Escolteu... Això que hem vist no ho fa ni el millor fanal de Manresa.

Vilatà 3: Calla, home! Que jo he parpellejat tres cops i encara ho veig tot blanc.

Vilatà 4: Jo pensava que m'havia llevat massa tard.

Vilatà 5: Massa tard no, massa poca fe!

Vilatà 6: Fe o no fe, la llum ha entrat a la capella com si tingués permís.

Vilatà 1: I semblava que venia de les muntanyes de Montserrat.

Vilatà 2: És un miracle!

Vilatà 3: O potser un senyal.

Vilatà 4: Els historiadors diran que és un misteri.

Vilatà 5: Que diguin el que vulguin! La construcció de la Séquia ha de continuar!

Vilatà 6 (*Mirant cap el fotògraf*): Qui és aquest? Fa estona que volta per aquí.

Vilatà 1: Porta un aparell ben estrany a les mans que tot sovint es posa a la cara.

Vilatà 2: I fa moviments molt curiosos, no trobes?

Vilatà 3: A veure si més que un acte diví això serà un càstig de El Maligne.

Vilatà 4: Ei, tss, tss, tu!

En Fèlix Flaix es gira.

Vilatà 5: Qui ets tu? No t'haviem vist mai pel barri.

Fèlix Flaix: Hola. Em dic Fèlix Flaix. Sóc el fotògraf de guàrdia del Club Foto Art Manresa. Cobreixo els esdeveniments destacats de la ciutat. Sóc el Joan Maria Pou de la fotografia. Per servir-los.

Vilatà 6: El club de què?

Fèlix Flaix: És un club de fotografia.

Vilatà 1: Aaah...

Vilatà 2 (*Assenyalant la càmera*): I què és això que portes a les mans?

Fèlix Flaix: Una càmera, un invent que encara no s'ha inventat. De fet, això no existirà fins d'aquí a molts i molts anys. Primer vindrà la càmera fosca, després plaques, rotllos... i un dia, clic!, la gent podrà immortalitzar qualsevol moment en un tros de paper.

Vilatà 3 (*Espantat*): Immortalitzar has dit? Ja deia jo que aquest venia de part de Llucifer...

Vilatà 4: Marxem abans que ens vulgui immortalitzar a nosaltres...

Vilatà 5: Millor... Anem a explicar a tothom que la Séquia continua per mandat diví!

Tots els vilatans marxen menys el Vilatà 6 i en Fèlix Flaix.

Vilatà 6: Doncs a mi no m'importaria ser immortal. Com dius que va aquest aparell?

Fèlix Flaix: Mira: has de posar un ull aquí, prémer aquest botó i...

Marxen en Fèlix Flaix i el Vilatà 6.

ESCENA 8

Policromador Ricard Cebeta: El bisbe de Vic, Galceran Sacosta, mor. El substitueix un nou prelat, el bisbe Miquel de Ricomà. Finalment, el 19 de novembre de 1345 arriba la signatura de la concòrdia entre la ciutat i el nou bisbe, Miquel de Ricomà. Aquell mateix any es reprenen les obres de construcció de la Séquia, que acabaran el 1383.

Notari: Avui, els aquí presents, firmaran el Pacte de la Concòrdia, entre la ciutat de Manresa i l'autoritat eclesiàstica.

Bisbe Ricomà: Per part nostra, acceptem que les obres de la Séquia continuïn, sense impediments ni càstigs.

Ramon de Saera, procurador de la ciutat de Manresa: Ens comprometem a respectar els termes acordats i a mantenir la pau.

Notari: Que consti per escrit.

Bisbe Ricomà: Signo en nom de l'Església:

Ramon de Saera, procurador de la ciutat de Manresa: Signo en nom de la ciutat de Manresa.

Notari: La Concòrdia queda feta i vigent.

ESCENA 9

Mestre pintor Arnau Bassa: Ja gairebé està acabat. Falten els últims retocs. Pinzellada a pinzellada, hem explicat amb colors allò que la paraula sola no pot retenir.

Policromador Ricard Cebeta: He donat llum als colors perquè llueixin com va lluir aquella flama. Que l'or i els vermells parlin per si sols.

Ebenista Maria del Secà: I jo n'he fet l'estructura, forta i duradora, perquè la fusta guardi la memòria del que va passar.

Mestre pintor Arnau Bassa: Aquest retaule explica la Misteriosa Llum de Manresa, perquè ningú no obliidi el senyal que va unir el poble.

Policromador Ricard Cebeta: Que qui el miri recordi que la llum va vèncer la discòrdia.

Ebenista Maria del Secà: I que entengui que quan es treballa plegats, l'obra perdura més enllà del temps.

Mestre pintor Arnau Bassa: Ja està. Ara ja és a punt per ser mostrat.

Policromador Ricard Cebeta: Que les futures generacions sàpiguen què va passar.

Ebenista Maria del Secà: Que la llum no s'apagui mai.

Tots tres: I que la Misteriosa Llum de Manresa resti viva per sempre!

Presentador 1: Us convidem a tots i totes aquí presents, i a tota la població de Manresa i voltants, a assistir a tots els actes d'aquesta Festa de la Llum d'enguany.

Presentador 2: No us perdeu l'arribada de la Llum i l'Aigua, la ballada de la nostra imatgeria, el Pilar de 4 dels Tirallongues, la Tronada de la Llum, la Sardana de la Llum, el Ball del Rossinyol i La Bolangera...

Presentador 1: I les Ametlles de la Llum? Les heu tastat mai? Les podeu trobar a qualsevol pastisseria de Manresa. Són... brutals!

Presentador 2: No us oblideu de fer la Transéquia! Caminant, corrent, en bici o en *handbike*!

Presentador 1: O com en Fèlix Flaix, que participarà al concurs fotogràfic "Festa de la Llum 2026" de Foto Art Manresa. Us hi animeu?

Goigs de la Misteriosa Llum



A - que - lla Llum res - plen - dent, tan gen - til, tan cla - ra i
pu - ra, la Tri - ni - tat ens fi - gu - ra Mis - te - ri tan ex - cel - lent.
Per l'ai - gua que pas - sa - va per les ter - res del bis - bat,
en gran en - tre - dit es - ta - va a - ques - ta no - ble ciu - tat;
set anys con - ti - nu - a - ment du - rà sem - blant des - ven - tu - ra
fins que ar - ri - bà la cu - ra de mà de l'Om - ni - po - tent.

Versió: Miquel Blanch

*Aquella Llum resplendent,
tan gentil, tan clara i pura,
la Trinitat ens figura
Misteri tan excel·lent.*

I

Per l'aigua que passava
per les terres del bisbat,
en gran entredit estava
aquesta noble ciutat;
set anys contínuament
durà semblant desventura
fins que arribà la cura
de mà de l'Omnipotent.

Aquella Llum resplendent,...

II

Poc abans que fos migdia
sent el temps clar i serè,
veren la Llum que venia
per rescat de nostre bé:
de Montserrat certament
partí tan alta ventura,
perquè la Verge procura
sempre pel bé de la gent.

Aquella Llum resplendent,...

III

Estant la gent impensada
d'un cas tan singular,
la Llum santa i delicada
al Carme se'n va entrar;
tots hi anaven corrent,
a ciutat ningú s'atura,
veren la Llum en l'altura
de la clau més preminent.

Aquella Llum resplendent,...

IV

Una part en gran claror
entrà dins la Trinitat,
l'altra a Sant Salvador

de consemblant igualtat;
l'altra sens fer moviment,
en la clau restà segura;
de sobres de gran dolçura
plorava la demés gent.

Aquella Llum resplendent,...

V

Les campanes repicaven
sens que ningú les tocàs,
els frares a Déu lloaven
per tan extremíssim cas,
aleshores en continent
la Llum de nostra ventura
isqué dalt per l'obertura,
restant el poble content.

Aquella Llum resplendent,...

VI

El Bisbe, que visitava
en Sant Ponç, prop Santpedor,
el gran entredit alçava,
oïnt el cas amb fervor;
plorant molt amargament
de genolls en terra dura,
diu: Jo no vull més rotura
amb mon poble ni ma gent.

Aquella Llum resplendent,...

VII

La distinció que féu
és mirall molt vertader,
tres persones i un sol Déu,
un ser, voler i poder.
Oh encobert ornament,
distinció i juntura!
Oh difícil tancadura!
Oh profundo fonament!

Aquella Llum resplendent,...



Ajuntament de Manresa



ASSOCIACIÓ MISTERIOSA LLUM